

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 27.06.1972, sp. zn. 4 Tz 23/72, ECLI:CZ:NS:1972:4.TZ.23.1972.1

Číslo: 9/1973

Právní věta: I. Okolností, která brání uložení trestu nápravného opatření je i skutečnost, že ze mzdy obviněného je třeba provádět srážky k úhradě pohledávek, zejména na dlužné výživné v takovém rozsahu, že další srážky k výkonu nápravného opatření nelze již konat. II. Ustanovením § 154 odst. 2 tr. zák. je chráněna i komise pro ochranu veřejného pořádku národního výboru. I urážlivé výroky pronesené vůči předsedovi komise pro ochranu veřejného pořádku národního výboru mohou naplňovat znaky trestného činu útoku na státní orgán a orgán společenské organizace podle § 154 odst. 2 tr. zák., jestliže byly proneseny za takových okolností, že z nich lze dovodit, že pachatel napadal celý orgán a nikoli pouze jednotlivé členy.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 27.06.1972

Spisová značka: 4 Tz 23/72

Číslo rozhodnutí: 9

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Útok na státní orgán a orgán společenské organizace

Předpisy: 140/1961 Sb. § 154 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. ledna 1972 bylo zamítnuto odvolání obžalovaného A. B. proti rozsudku samosoudce okresního soudu v Liberci ze dne 19. dubna 1971 sp. zn. 3 Ta 135/71, kterým byl obžalovaný A. B. uznán vinným trestným činem útoku na veřejného činitele podle § 156 odst. 2 tr. zák. a odsouzen k trestu nápravného opatření v trvání osmi měsíců se srážkami 15 z odměny za práci. Trestného činu se obžalovaný A. B. dopustil tím, že dne 14. prosince 1970 v R. hanlivými výroky urážel členy komise pro ochranu veřejného pořádku Městského národního výboru v R., která projednávala přestupek obviněného proti socialistickému soužití podle § 19 zák. č. 60/1961 Sb.

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR Nejvyšší soud ČSR zrušil usnesení krajského soudu v Ústí nad Labem i rozsudek okresního soudu v Liberci a tomuto soudu přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Z oznámení rady Městského národního výboru v R. ze dne 14. prosince 1970 sp. zn. KOVP/70, podepsané předsedou a členy komise pro ochranu veřejného pořádku, vyplývá a svědci J. P., A. T. a další potvrdili, že se obžalovaný A. B. vyjádřil urážlivě o členech uvedené komise vůbec a že některé z urážlivých výroků pronesl vůči předsedovi komise J. P. Ten jako svědek v hlavním líčení uvedl, že místnost, kde komise projednávala případ přestupku obžalovaného, byla opatřena státním znakem, takže obžalovanému bylo patrné, že jde o jednání komise. Obviněný sám vypověděl, že byl pozván do komise a přítomen jednání komise. Urážlivé výroky byly tedy proneseny vůči komisi, které byl svěřen výkon státní správy na úseku ochrany veřejného pořádku. Ze znění všech urážlivých výroků je patrné, že i těmi výroky, které směřovaly vůči předsedovi komise, například v souvislosti s tím, že předsedu komise poslouchat nebude, obviněný napadal komisi jako orgán. Komise pro ochranu veřejného pořádku je orgán národního výboru, tedy státním orgánem, a požívá ochrany podle § 154 tr. zák. Došlo tedy k porušení zákona v ustanovení § 154 odst. 2 tr. zák.

Při ukládání trestu samosoudce nepostupoval podle § 2 odst. 5 tr. ř., zejména nezjistil poměry pachatele. Ze zprávy podniku Dřevozpracující závody Frýdlant v Čechách ze dne 13. ledna 1971 vyplývá, že výdělkové možnosti obžalovaného A. B. jsou omezeny, že obviněný má značné alimentární povinnosti a že srážky na výživné velmi omezují jeho příjmy. Samosoudce si v tomto směru nevyžádal potřebnou zprávu, která by objasňovala poměry obviněného, a tak se stalo, že mzdová účtárna národního podniku Konstruktiva v Praze 6, Veleslavíně oznámila, že srážky z odměny za práci podle uloženého nápravného opatření nelze konat pro množství srážek na dlužném výživném. Nebyl tedy zjištěn skutečný stav věci, aby se z něho mohlo vycházet při ukládání trestu (§ 2 odst. 5 tr. ř.) a při hodnocení důkazů v tomto směru se nepřihlíželo ke všem okolnostem významným pro uložení trestu (§ 2 odst. 6 tr. ř.).